

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 70/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a bližšie nešpecifikovaných základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 35/2017 zo 4. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47

ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a bližšie nešpecifikovaných základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 35/2017 zo 4. októbra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že „... rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3T/153/2012 zo dňa 27.03.2015 bol obžalovaný S. M... uznaný, že je vinný...“ zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že „... dňa 1. 4. 2010 odpredal na základe splnomocnenia [REDAKOVANÉ] v predajni spol. [REDAKOVANÉ] na základe zmluvy o predaji ojazdeného motorového vozidla č. [REDAKOVANÉ] osobné motorové vozidlo zn. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s nepravdivým stavom tachometra 83 000 km za sumu 4 150, 00 Eur, ktorú toho istého dňa aj prevzal v pokladni uvedenej spoločnosti, pričom predmetné vozidlo zakúpil dňa 1. marca 2010 od spol. [REDAKOVANÉ] v jej prevádzke v obci [REDAKOVANÉ] za 663,88 Eur a ku dňu 5. 2. 2010 malo najjazdených 212 522 km, čím spol. [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu vo výške 2 150,00 Eur...“.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 To 88/2016 z 18. januára 2017 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie. Dovolanie bolo napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu odmietnuté ako nedôvodné.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta rovnaké skutkové a právne nedostatky konania ako tie, ktoré vytýkal rozhodnutiu krajského súdu v podanom dovolaní. Ústavný súd preto preberá z naratívnej časti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu: «[v] odôvodnení dovolania obvinený namietal, že Okresný súd Košice II sa po opätovnom prejednaní veci na hlavnom pojednávaní odmietol vysporiadať s otázkou pravosti podpisu na kúpnopredajnej zmluve z 1. apríla 2010 s tým, že „podpis obvineného na plnomocenstve

z 25.1.2010, udeleného [REDACTED], s overeným podpisom je obvineného.“ Prvostupňový súd svojvoľne a v rozpore s obžalobným návrhom zmenil obsah skutku a to tak, že v prvotnom rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3T/153/2012, z 27. marca 2015 bol obvinený uznaný vinným, že dňa 1. apríla 2010 odpredal v predajni spol. [REDACTED] [REDACTED]... , pričom po vrátení KS Košice bol druhým rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3T/153/2012, z 23. júna 2016 uznaný vinným, že dňa 1. apríla 2010 odpredal na základe splnomocnenia [REDACTED] v predajni spol. [REDACTED]... Je teda evidentné, že v druhom rozsudku Okresný súd Košice II pridal bez podrobne vykonaného dokazovania osobu [REDACTED] ako aj zmenil názov poškodenej spoločnosti. Obhajoba už na začiatku pojednávania pritom konštatovala neexistenciu poškodeného s označením [REDACTED] Prvostupňový súd opätovne rozhodol bez odborného vyjadrenia grafológa, aj napriek tomu, že to bolo dôvodom zrušenia jeho prvotného rozsudku Krajským súdom v Košiciach. Týmto konaním okresného súdu nebolo preukázané, že podpisy na zmluve o predaji sú obvineného, čím nebolo preukázané ani to, že skutok spáchal obvinený, a teda neboli naplnené všetky znaky trestného činu podvodu. Oba súde zasiahli do práva na obhajobu, pretože trestné stíhanie poškodeného označeného ako [REDACTED] bolo vykonané bez súhlasu takého subjektu, ktorý nikdy neexistoval. Z obsahu spisu vyplýva, že existovali dve splnomocnenia, ktorých obsah sa nezhoduje v číslе občianskeho preukazu, hoci na oboch je osvedčenie o pravosti podpisu z 25. januára 2010 u notára JUDr. Jozefíny Atanasovej. Počas celého konania nebolo preukázané, že obvinený svojím konaním uviedol poškodeného do omylu, že obvinený uzatvoril uvedenú zmluvu a prílohu ku nej so zamestnancom [REDACTED] v zmysle obžaloby. Súd nemal na uznanie viny žiadne zákonné podmienky, nakoľko z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by obvinený spáchal prečin podvodu. Tiež je iba fabuláciou odvolacieho súdu, že ponížený stav na tachometri nemohol zariadiť nik iný ako obvinený. Obvinenému nebola zákonom stanoveným spôsobom preukázaná vina a teda bol odsúdený v rozpore so zákonom. »

Napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ vytýka, že „namiesto toho, aby sa dovolací súd vyjadril presne k namietaným skutočnostiam uvedeným v dovolaní a teda, aby (sa) tak podrobne a detailne vysporiadal s namietaným nezákonným postupom

súdu, tak dovolací súd sa postavil de facto do roviny akéhosi obhajcu odvolacieho súdu, pričom sťažovateľ sa absolútne nestotožňuje s tým ako sa dovolací súd vysporiadal s ním uvedenými dovolacími dôvodmi.

Na tomto mieste sťažovateľ poukazuje HLAVNE na odôvodnenie napadnutého uznesenia NS SR 3Tdo/35/2017zo dňa 04.10.2017 na strane 12-13, kde sa uvádza, že k námietke dovolateľa, že v spise sa nachádzajú dve splnomocnenia, pričom jedno je splnomocnenie /č. l. 108/ a druhé je plnomocenstvo /č. l. 109/, konajúci súd pochybil, keď vo svojom výroku skonštatoval, že obvinený dňa 1.4.2010 odpredal na základe splnomocnenia [REDAKOVANÉ] predajni [REDAKOVANÉ], pretože splnomocnenie na č. l. 108 obvinený popieral a namietal podpis na ňom, dovolací súd poznamenal, že PRIESKUM uvedených okolností dovolacím súdom by znamenal ZÁSAH do SPRÁVNOSTI a ÚPLNOSTI zisteného skutku, čo by bolo v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku - a vysvetľujúcu argumentáciu súdov nižších stupňov považuje najvyšší súd za správnu / vid' prílohy /.

Vyššie uvedené jasne preukazuje, že ani dovolací súd sa nezaoberal, či bola napr. splnená zákonná podmienka na strane sťažovateľa v postavení obvineného, v zmysle § 17 Trestného zákona a teda, či BOLO zo strany súdov nižších stupňov REALNE preukázané ÚMYSELNÉ ZAVINENIE na strane sťažovateľa, ktoré je potrebné pre jeho trestnoprávnu zodpovednosť. “.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 35/2017 zo 4. októbra 2017 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a bližšie nešpecifikované základné práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a náhradu trov konania.

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že najvyšší súd mu spôsobil nemateriálnu ujmu v podobe nerešpektovania a zneužívania

zákona, vydal rozhodnutie bez náležitého zistenia skutkového stavu a bez doplnenia dokazovania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania.

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy, ktorých porušenie namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie v podstatnej časti takto: *«Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného S. M. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.*

Primáme dovolací súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca - v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom

podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. f/, písm. g/, písm. k/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/Trestného poriadku

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale aj zo záujmu celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných ľudských práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných

v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného S. M. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený S. M.

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

K námietkam obvineného, ktorým poukázal na pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý nedal urobiť odborné vyjadrenie grafológa, dovolací súd poukazuje na odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov (str. 5-6 rozsudku Okresného súdu Košice II, str. 3-5 uznesenia Krajského súdu v Košiciach), kde je jasne a zrozumiteľne vysvetlené, prečo takýto postup nebol potrebný. Preto dovolací súd na tieto odôvodnenia rozhodnutí odkazuje. Potrebné je

poznamenat', že pokiaľ súd ani orgán činný v trestnom konaní nepovažoval takýto dôkaz za potrebný, nič nebránilo obvinenému, ak prikladal takémuto odbornému vyjadreniu vážnosť, ktorá by vyvrátila tvrdenie obžaloby, mohol si na svoje náklady dať urobiť odborné vyjadrenie z rovnakého odvetia a doložiť ho ako dôkaz do spisu. V predmetnej veci nemožno prehliadnuť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci, preto táto námietka obvineného je neopodstatnená.

Námietka obvineného, že prvostupňový súd porušil ustanovenia Trestného poriadku, keď svojvoľne zmenil obžalobný návrh, kde pridal osobu M. M. a svojvoľne zmenil názov poškodenej strany na správny názov [REDAKOVANÉ] najvyšší súd poznamenáva, že zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obvinený trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o naprostú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia môžu vo vzájomnom porovnávaní a v porovnávaní s rozsudkom odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť.

Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda

spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou.

Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta, času spáchania činu, rozsahu následkov, názvu - mena poškodenej strany, ak ide o ten istý subjekt, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Z toho potom vyplýva, že:

- totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok, okrem iného i čo do miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu ako aj formy zavinenia, keď inak totožnosť konania zostala zachovaná,

- pri nezhode medzi konaním uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobou, resp. medzi obžalobou a tým, ktoré vyšlo najavo na hlavnom pojednávaní, môže udržiavať totožnosť skutku totožnosť spôsobeného následku,

- ak sa dotýkajú zmeny, ku ktorým došlo v dôsledku dokazovania na hlavnom pojednávaní, skutočností, ktoré vo svojom súhrne tvoria konanie, bude zachovaná totožnosť, ak konanie popísané v obžalobe a konanie po zmenách, ku ktorým došlo na hlavnom pojednávaní, bude aspoň čiastočne totožné, to isté platí, pokiaľ ide o následok, resp. o obsah následku,

- totožnosti skutku sa nedotkne pri zhode konania alebo následku, ak napríklad pristúpi okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorej právne zhodnotenie zakladá znak činu prísnejšie trestného.

Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, resp. oboje budú aspoň čiastočne zhodné v podstatných okolnostiach, najmä skutkových, odrážajúcich prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v súdnom konaní. Keďže neexistuje všeobecne platná smernica vysvetľujúca, kedy je vo všeobecnosti zachovaná totožnosť skutku, je preto nevyhnutné skúmať túto otázku vždy individuálne podľa okolností konkrétneho prípadu.

Na základe vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že prvostupňový súd správne vo svojom rozsudku doplnil osobu M. M. ako aj opravil meno poškodenej spoločnosti [REDACTED] pretože tieto skutočnosti vyplynuli z dokazovania avšak na obsahové posúdenie skutku nemali žiadny vplyv, a preto túto námietku považuje najvyšší súd za irelevantnú...

... K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/Trestné poriadku

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Po analýze dovolania obvineného S. M. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaneho dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti odôvodneniu rozsudku oboch súdov tak, že súdy sa nezoberali jeho vlastným hodnotením dôkazov ako ani jeho námietkami. Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvineného, ktorý vidí dovolací dôvod v tom, že v jeho konaní neboli naplnené znaky („ani jeden“) skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona.

Skutok uvedený vo výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Košice II obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Tu si treba uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, podľa ktorého: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.“

K námietke dovolateľa, že „v spise sa nachádzajú dve splnomocnenia, pričom jedno je splnomocnenie (č. l. 108) a druhé je plnomocenstvo (č. l. 199), konajúci súd pochybil, keď vo svojom výroku skonštatoval, že obvinený dňa 1.4.2010 odpredal na základe splnomocnenia M. M. v predajni [REDAKOVANÉ] pretože splnomocnenie na č. l. 108 obvinený popieral a namietal podpis na ňom,“ dovolací súd poznamenáva, že prieskum uvedených okolností dovolacím súdom by znamenal zásah do správnosti a úplnosti zisteného skutku, čo by bolo v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Preto takáto námietka nemá relevanciu k označenému dovolaciemu dôvodu, pokiaľ dovolanie

nebolo podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Vysvetľujúcu argumentáciu súdov nižších stupňov považuje najvyšší sud za správnu.»

Z uvedeného je zrejmé, že dovolací súd sa so všetkými námietkami sťažovateľa uplatnenými v podanom dovolaní v každom smere náležite vysporiadal a riadne vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa. Odpoveď najvyššieho súdu na vymedzené dovolacie námietky sťažovateľa hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre dostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú, a tak ju v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol.

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018